

1883-06-26

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Elise Schouw

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Civita d' Antino

Mentioned people:
Elise Schouw
Joakim Skovgaard
Kristian Zahrtmann

Archive:
Mappe 33 nr. 15

TRANSCRIPTION

Mappe 33

Brev nr. 15

Civita d'Antino 26 Juni 1883

Kjære Tante!

Just skandaler kan jeg ikke byde Dig, men vil Du høre om vellevned, så hør, nej læs. Jeg er tagen fra Sora her op i den mest velsignet rene luft for at få has på en alt for livlig mavepine, og jeg kom mig da også øjeblikkelig. Horisonten rundt er her de dejligste bjerge og dybt under os strækker sig dalen med Liri i bunden hastende af Sora til. Her er så renligt hvor jeg bor, så Du har det ikke renere, og folkene her er så rare, så der er ingen ende på det. Folkene her er en ældre kone, hendes søn og tre døtre hvoraf den ene er enke / en! Dette bare er nok beskrivelse, det jeg vil sige er, at de to ugifte døtre opvarter os, Zahrtmann og mig så lang dagen er, udtænker de delikateste retter til os, opvarter med en lethed, som det var bare dans, ler så der klinger i vægene, nå ja alle her kan da le, Fru [?Syndakus] ikke mindst, hun er den morsomste tykkert, en rigtig Sigbrith, skinnende ren og vore jomfruers tante, hun er blandt dem, som giver os bouquetter. Men det var døtrene, ja det er godt jeg ikke kan mere italiensk en ingenting, ellers blev jeg alt for indtagen i dem, og den ene fandt en skorpion til mig i går, da hun lagde dugen på bordet, det morsomste lille dyr, nu ligger det i min [?Brandtske] pilleæske, jeg har jo ikke fået nogen spiritusflaske med. I sora blev jeg opvartet af gamle Vincenzo, han er lige så rar som skeløjet og lidt til, og bryder sig ikke om at man ler af ham hvilket er heldigt, da jeg ikke kan lade være. Vor kammerkone er vel lige så rar som Vincenzo, men ligner rigtignok i den grad en udtrådt slæber, så det er umuligt

-2-

at blive rigtig forelsket i hende, nej jeg priser jomfruerne her. Forleden trakterede de med snegle og de var ikke alene bedre end dem jeg fik i Paris, de smagte virkelig godt. Jeg er vis på Du vilde rose al den mad de laver her. Det er skam sandt, i middags spurgte de om vi holdt af vildt, så til aften får vi nok et eller andet interessant. Zahrtmann maler et morsomt billede her, med tre piger som går ned ad trappevejen med kurve for at hente stene, den midterste kalder han Juno, hun er dejlig, den skønneste kraft man kan se. Fornarina er en mindre pige her, hun kaldes så på grund af hendes lighed med portraittet af Rafaels kjæreste, hun er henrivende dejlig, jeg skal se at få malt hende. For øjeblikket er jeg i færd med en kone som bærer en vugge på hovedet og driver et æsel med en dreng ridende bag på. Den 28de. Forleden kom den ene Frøken op med en bouquet til Z.,

da hun havde overrakt ham den, sagde hun, at det gjorde hende ondt, men hun havde ikke kunnet finde noget insekt til mig; jeg burde jo have svaret, at en skorpion var ligesåmeget værd som tusinde blomster, men hvem der først fandt på den artighed bagefter, var nok mig. I dag da jeg kom op krøb der imidlertid en stor grøn skarnbasse til mig under et glas, den var fra den snildeste Frøken. Den 30te. Jeg var lige ved at få stof til det dejligste stof til resten af dette brev, men der kom dårligt vejr i vejen. Zahrtmann og jeg går nemlig i morgen, om vejret bliver til det, op på toppen af de bjerge på hvilke hvis side byen her ligger midtvejs

-3-

vi får følge af vor unge vært og Syndakus som rimeligvis, nej sikker skal staves på en anden måde, muligvis Zyndacus. Vi vilde så gerne haft døtrene her med; jeg tror også at Zahrtmanns overtalelser var ved at bedåre Signoraen til at give dem lov, men nu hedder det sig, at vejene er for slette (på dansk). Frøknerne havde vist ellers lyst nok, de har næsten ikke set andet af verden, end stuerne her; jo den ene har dog været så heldig at være nede i Sora for at få en tand trukket ud, men den anden har kun en gang været i en anden by, og den er lige herved, Men Du kan jo nok vide, at jeg har drømt gyldne drømme om denne topstigning ifølge med muntre italienerinder. Jeg må nu drømme om igen. Den 2 Juni. Nej så min santen vi fik dog frøknerne med. Kl 5½ begyndte vi for ikke at lide af sol under opstigningen. Vort første mål var den lille sø på toppen, den var skøn, d.v.s. omgivelserne, de mindede lidt om Østrø, men træerne var så store og fyldige, bare bøgetræer; der samles mange heste og køer der for at drikke, køerne er samme slags som de store okser, forleden var der 100 heste og 312 køer. Den 7de Juli. Frøknerne morede dem over at se småbølgerne i søen, hidtil havde de vel kun set sligt i vandfæde. Vejen gik videre over øde rundinger hist og her med skovpletter til vi fandt en skønne plads hvor vi alle kunde sidde og et par tusind til, der spiste vi og drak af hjertens lyst og nød tilværelsen fuldt ud, skæmt og snak blev budt lige så rundelig ud som mad, dog gav [?] ellers havde jeg da heller ikke givet en smule. Til slut kom et par hyrder drivende med en fårehjord, den ene fik et glas vin hos os, og bød til gengæld en lille

-4-

frisk ost, som smagte meget godt, mælkeagtig, men knirkede i munden som træbukke. Videre gik vejen til Monte Rotondo, hvorfra man ser vidt til alle sider, mod nord over over Lago Fucino til Gran Sasso og Monte Leonessa, det var noget for damerne, særlig tiltalte dem den nu udtørrede sø, de syntes, der var den dejligste balsal, man kunde tænke sig. Hjemvejen gik ad en stejl, stenet sti, så vi måtte byde hver sin frøken en

hånd, og sådan dansede vi den herligste tyrolervals næsten helt ned til byen, hvor alle mødte os med glade ansigter og spurgte Frøknerne hvordan de havde moret dem. Den 8de. Nu har vi varme, luften er let nok, men om jeg så sidder stille i skyggen, løber sveden dog ad mig i stride strømme, og termometeret viser dog næppe mere en 18 højst 19 gr.R.; byen her ligger 2700 fod over havet. Doktorens datter her gjør voldsom kur til Zahrtmann, men han er vedblivende, hårdhjærtet trods alle de provenceroser hun sender ham, i dag var hun nede at se til mig, velsagtens for at se om det var umagen værd at slå sig på mig og se om jeg var blødere, men jeg blev utvivlsomt kaseret. I morgen tager vi til Sora, jeg for at hente mit tøj, for nu har jeg bestemt at blive her i den varme tid. Min adresse er altså de første 2 måneder "Civita d'Antino, Provincia di Aquila". Så sender Du mig nok et lille brev, jeg længes efter at høre hvad navn I har givet lillan og hvordan I alle har det, Du har vel en hoben historier om børnene. Nu får Du tage til takke med dette snik snak denne gang, lev vel og hils alle. Din hengivne [?].

Du kan tro det var noget for [?] at se de 100de grisse store og små komme hjem om aftenen [?] gennem hovedgaden og delende sig ud hver til sit trug.

Privat d. d. 26 Juni 1883

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 33, Nr. 15

Kjære Tante!

Just skandaler kan jeg ikke bide mig, men vil Du
hvis om vellesed, så hør, mig læs. Jeg er tagen fra Lora her
op i den mest velgignet rene luft for at få på en alt
for livlig mavepine og jeg kom mig da også i et øjeblik.
Horisonten rundt er her de dejligste bjerge og dybt
under os strækker sig dalen med dori i bunden høstende
ad Lora til. Her er så rart hvor jeg bor, så Du har
det ikke rindere, og folkene her er så rare, så der ingen
enda er på det. Folkene her er en ældre kone, hendes
søn og tre døtre hvoraf den ene enke! En! dette her
er nok beskrivelse, det jeg vil sige er, at de to ugifte døtre
opvarter os, Zahrtman og mig så lang dagen er, udtænker
de delikatets retter til os, opvarter med en lighed, som det
var bare dans, her så det klinger i væggen, nå ja alle
her kan de se, Fru syndakus ikke mindst, hun er den
mest smukke tykkert, en rigtig sigbrille, skinnende ren og
vore jomfruers tante, hun er blandt dem, som giver os
bougletter. Men det var døtrene, ja det er godt jeg ikke
kan mere italiensk en ingenting, ellers blev jeg altfor
indtagen i dem, og den ene fandt en skorpion til mig
i går, da hun lagde dugen på bordet, det mest smukke lille
dyr, nu ligger det i min Brandtetter pille eske, jeg har
jo ikke fået nogen spiritus-flaske med. I Lora blev jeg
opvartet af gamle Vincenzo, han er lige så rar som
skolejagt og lidt til, og bryder sig ikke om, at man er af
hans hvilket er heldigt, da jeg ikke kan lade være. Vor
kammerkone er vel lige så rar som Vincenzo, men ligner
rigtig nok i den grad en udtroet skaber, så det er umuligt

at blive rigtig forelsket i hende, nej jeg prøver jomfruen
her. Forleden traktede de med ongle og de var ikke
alene bedst en den jeg fik. Tare, de smagte virkelig
godt. Jeg er vis på du vilde rose al den mad de laver
her. Det er stemt sandt, i middags spurgte de om vi holdt
af vildt, så til aften får vi nok et eller andet interessant.
Zahrtman maler et morsomt billede her, med tre piger
som går ned ad træppevejen med kurve for at hente
stene, den mindsteste kalder han Jens, hun er dejlig,
den størmeste kraft man kan se. Fornaring er en
mindre pige her, hun kaldes så på grund af hendes
blynd med portraittet af Rafaels kejser, hun er
huvrørende dejlig, jeg skal se at få malt hende. For
øjeblikket er jeg først med en kone som bærer en
vugge på hovedet og driver et ædel med en dreng
ridende bag på. Den 28de. Forleden kom den ene Frøken
op med en Bouquet til mig, da hun havde overrakt ham den,
sagde hun, at det gjorde hende ondt, men hun havde ikke
kunnet finde noget inderst til mig; jeg turde jo have svaret,
at en Skorpion var ligeså meget værd som tusinde Planeter,
men hvem der først fandt på den artigste bagefter, var
nok mig. I dag da jeg kom op skrev den imidlertid en
stor grøn Skarabasse til mig under et glødt, den var
for den mildeste Frøken. Den 30te. Jeg var lige ved
at få ~~et~~ det dejligste Skaf til festen, af dette brev,
men der kom dårlige veje i vejen. Zahrtmann og jeg
går nemlig imorgen omvejret bliver til det, og på toppen
af de bjerge på tværs, hvor side byen her ligger midtvejs.

vi får følge af vor unge vært og syndakus som rimeligt,
nej sikkert skal staa på en anden måde, muligvis Gyndacus.
Vi vilde så gerne haft døtrene her med; jeg tror også at
Fohrtmanns overtallener var ved at bedære Signoraen til
at give dem lov, men nu hedder det sig, at vejene er for
stille (på dansk). Frikkerne havde vist. Allers lyst nok, da
her næsten ikke set andet af verden, end stuerne her; jøden
ene har dog været så heldig at være nede i - Søra for at
få en tand trukken ud, men den anden har kun en
gang været i en anden by, og den er lige her ved. Men du
kan jo nok vide, at jeg har drømt gyldne drømme om denne
topstigning i følge med muntre italienerinden. Gy ma
nu drømme om igen. Den 2 Juni. Nj så min. santen vi fik
dog frikkerne med. Kl 5½ begyndte vi for ikke at lide af
det under opstigningen. Vort første mål var den lille sø på
toppen, den var skøn, d.v.s. omgivelserne, de mindste lyste
om Petro, men træerne var så store og fyldige, bare bjæl-
trær, der samles mange høje og køer der for at drille,
køerne er samme slags som de store okser, forleden var der
100 høje og 312 køer. Den 7de Juli Frikkerne møder den
over at se småbølgerne i søen, hvilket havde de vel kun set
skift i vandfæde. Vegen gik videre over øde rundinger
helt og her med skarplatter til vi fandt en skønne plads
hvor vi alle kunde sidde og slappe af, der spiste vi og
drak af hjertens lyst og nød tilværelsen fuldt ud, skændt
og end blev h.. at fyldt så rundelig ud som mad, dog gav
køen hvilket er heldigt, da ellers havde jeg da heller ikke givet
kammeret. Nj vist kæn til for høje der drevende med en fars-
hjort, den ene på et glas vin hos os, og brød til gengæld en lille

frisk ost, samt smagt meget godt, meelkragtig, men berø-
hed i munden som træbælle. Videns gik vijen til Monte
Rotondo, hvorfra man ser vidt til alle sider, mod nord over
over Lago Fucino til Gran Sasso og Monte Leonessa, det
var noget for damerne, særlig tiltalte dem den nu udtør-
rede sø, de syntes, det var den dejligste baltal, man kunde
tænke sig. Hjemvejen gik af en stejls, stenet sti, så vi
måtte bære hver sin frøken en hånd, og sådan dansede
vi den herligste tyrolersals næsten helt ned til byen, hvor
alle mødte os med glade ansigter og spurgte frøknerne hvordan
de havde mødt dem. Den 8de. Nu har vi varme, luften
er let nok, men om jeg så sidder stille i skyggen, løber
freden dog ad mig i Strids, Strømme, og termometret viser dog
næppe mere en 68 højst 19 gr. R.; byen her ligger 2700 fod
over havet. Doktorens datter her gjør velkomst her til Zule-
mann, men han er vedblivende kærhjærtet trods alle de
providenceer der sender ham, idag var han nede at se til
mig, vellystent for at se om det var umagen værd at slå sig
på mig og se om jeg var bløddet, men jeg blev utvivlsomt kærst.
Imorgen tager vi til Sora, jeg forat hente mit tøj, for nu har
jeg bestemt at blive her i den varme tid. Min adresse er
alltid de første 2 måneder "Civita del'Antico
Sora" sender Du mig nok et lille brev, Provincia di Aquila "
jeg længes efter at høre hvad navn I har gjort lilla og
hvordan I alle har det, Du har vel en hoben historier
om børnene. Nu far Du tage til takke med dette småt
brev denne gang, leve vel og hils alle. Din hustru
Du kan tro det var nepst for [redacted]
at se de Wagners, Korzymski komme hjem om aftenen &
køriere gennem hovedgaden og hilse sig ud over til os
-trug.